

BOHOSLUŽBY VE VELIKONOČNÍM OBDOBÍ

DUBEN

Pá 3. 4.	Velký pátek	ML	Borová, 17:00	<i>VP</i>
Ne 5. 4.	Hod Boží velikonoční	ML	Borová, 9:30	<i>VP</i>
Ne 12. 4.	1. po Vel. — Quasimodogeniti	far. T. Jirků	Borová, 9:30	
Ne 19. 4.	2. po Vel. — Misericordias Domini	čtené J. Svatošová	Borová, 9:30	
Ne 26. 4.	3. po Vel. — Jubilate	ML	Borová, 9:30	

KVĚTEN

Ne 3. 5.	4. po Vel. — Cantate	far. P. Hanych	Telecí, 9:30	
Ne 10. 5.	5. po Vel. — Rogate	ML	Borová, 9:30	
Ne 17. 5.	6. po Vel. — Exaudi	čtené J. Coufal	Borová, 9:30	
Ne 24. 5.	Svatodušní ned. — KONFIRMACE	ML	Borová, 9:30	<i>VP</i>
Ne 31. 5.	Neděle sv. Trojice	čtené B. Síla	Borová, 9:30	

VP = svatá Večeře Páně · ML = Miloš Lapáček · Změna programu vyhrazena!

FS ČCE Borová u Poličky · č. p. 30, 569 82 · IČO 49325523 · BÚ 1280994349/0800
e-mail: borova@evangnet.cz · datovka: rscu5eg · tel. +420 737 430 376

www.evbor.cz

VELIKONOČNÍ DOPIS

evangelického sboru Borová

2026

„...a kámen byl odvalen.“
Mk 16,4

Člověk jde ráno do práce. Z domu nebo z nádraží, kam přijel z nedaleké vesnice. Podchod pod nádražím páchne jako vždycky. Někdo přelepil plakát na zdi jiným plakátem. Neonka nad hlavou poblikává a v jejím světle vypadají všichni, jako bys je špatně vyvolal z negativu.

Je duben a jsou Velikonoce. Ale tady dole to není poznat.

Když se řekne Velikonoce, člověk si vybaví pomlázku, kraslice nebo kostelní obrazy — kříže na kopcích, prázdné hroby, chrámovou oponu roztrženou vedví. Krásné věci, ale vzdálené. Jako fotky z míst, kde člověk nikdy nebyl. Nedokáže se tam vcítit. Stojí v podchodu a ví, že tenhle obraz se ho netýká. Nebo si to aspoň myslí.

Přitom velikonoční příběh je právě o tomhle. O místě, kde by člověk nic nečekal. O kameni, který tam neměl co dělat, a přesto tam ležel, a pak tam jednoho rána není. O prázdném prostoru, kde předtím bylo tělo. Nic víc. Žádné fanfáry, žádný orchestr. Jen díra, průvan, ticho a ženy, které přišly a nevěděly, co si o tom myslet.

Chodíme svými podchody. Chodíme do práce a z práce, platíme složenky, nespíme dobře, hádáme se s blízkými o věci, na kterých nakonec nezáleží. Naše životy mívají tvar koridoru, který je až příliš spolehlivý, rovný, s jasně daným začátkem a hlavně koncem. Beton kolem nás je pevný. Dá se na něj spolehnout. Neuhnul by, ani kdybychom chtěli.

Jenže! - on někdy uhne.

Ne tak, že by se zdi rozsypaly. Spíš se v nich objeví něco, co tam předtím nebylo. Trhlina. Zlom. Někdy stačí, že člověk vyjde z podchodu a uvidí třešeň. Běžnou třešeň u panelového domu nebo vietnamské prodejny, s kmenem natřeným vápnem, kolem ní psí výkaly a spadlý reklamní leták. Ale ona kvete. Kvete s takovou samozřejmostí, že se člověk zastaví, ačkoli spěchá. Na okamžik nemá co říct. A právě ten

okamžik — ta mezera v řeči, ta skulina v betonu — je místo, kudy se to dere ven.

Vzkříšení asi nevypadá tak, jak si ho malujeme. Není to postava v bílém rouchu v zahradě plné lilií. Je to spíš chvíle, kdy člověk sedí v kuchyni nad vystydlou kávou, dívá se netečně z okna na ulici nebo za humna, a najednou ví, že to zkusí znovu. Že zavolá. Že vstane. Že dojde. Není to jistota. Je to jen pohyb. Někam. Krok, o kterém neví, jestli vede správně, ale ví, že zůstat na místě se nedá.

Velikonoce trvají déle, než si myslíme. Nekončí nedělí, nekončí pondělím s pomlázkou. Táhnou se celých padesát dní — až do Letnic, do Svatodušní neděle. Padesát dní. To jsou skoro dva měsíce. Tolik času dává církevní rok člověku na to, aby si zvykl na myšlenku, že hrob je prázdný. Jako by ti, kdo ten kalendář sestavovali, věděli, že na toto člověk potřebuje čas. Že jedna neděle nestačí. Že trvá, než se to usadí. Než člověk uvěří tomu, co viděl či přesněji slyšel (ale možná obojí). Oproti tomu Vánoce — ty jsou krátké. Od jeslí k Zjevení Páně, dvanáct dní. Jako by narození bylo jasná věc, s tím si člověk poradí. Ale prázdný hrob? Na to potřebuje celé jaro.

Tak tady stojíme. V dubnu, v betonu, mezi paneláky nebo na vsi mezi staveními. Nic se dramaticky nezměnilo. Neonka pořád poblikává, podchod nebo vepřín pořád páchne. Ale člověk vyšel ven a třešeň kvete. A on ví — ne rozumem, spíš někde pod žebry nebo kolem žaludku — že to stačí. Že život a Bůh je tvrdohlavější než beton. Že ta skulina, ta trhlina ve zdi, tam je. A nakonec jí půjde projít.

Požehnané Velikonoce!